

Az a fránya angol nyelv...

Mark Twain klasszikus novelláját parafrázálva adódott a cím mindarról, amit diákká válva egy hét alatt átéltem Máltán, az ETI nyelviskolában.

A hideg és esős Budapestről *Rynair* segédelmével jutottam el Málta nemzetközi repülőterére, ahol gyorsan megtaláltam a nyelviskola figuráját, aki szívből örült, hogy megismerhetett, gyorsan csinált is rólam a mobiljával egy fényképet a diákigazolványomba. Majd előkotorta azt az indiai taxist, aki elvitt a szállásomra. Az autónál beraktam a táskámat a hátsó ülésre, majd egy laza mozdulattal elindultam az anyósülés felé, ahol legnagyobb meglepetésemre a kormány volt... A péntek esti csúcsforgalomnak hála beszélgethettünk egy adagot, azaz egyből a nyelvgyakorlás mélyvizébe csöppentem! Tisztáztuk, hogy én Budapestről jövök, ami Magyarországon van, ő meg az indiai Kerala államból. Megbeszéltük, hogy Magyarországon magyarul beszélnek és nem németül, bár az idősebbek közül sokan beszélnek ezt a nyelvet, míg a fiatalok inkább az angolt tanulják. Az ő anyanyelve a kerealai, ami más, mint a többi indiai nyelv. A nyelvészet után jött egy kis földrajz is, így felvilágosítottam, hogy Magyarország Ausztriával határos, nem Belgiummal, és Csehország sem szomszédos ország. A további kölcsönös ismeretbővítésnek a megérkezés vetett véget.

az iskola és a szállásom épülete

A szállásom a nyelviskola épületében volt, a harmadik emeleten, két utcányira a tengerparttól St Julian's városában. Az elnevezés kicsit csalóka, mert a főváros, Valetta, körül a különféle települések lényegében összenőttek. Azt, hogy az ember az egyik településről átért a másikra onnan lehet észrevenni, hogy más színű és formájú az utcai szemetes...

az iskola bejáratánál

A tanfolyam kezdetéig volt egy teljes hétvégém, így elkezdtem ismerkedni az országgal. Mivel a nyelviskola nem árulta el, hogy milyen délutáni programjaink lesznek, elmentem egy olyan extra helyre, ami biztosan nem lesz benne: a Szent Pál öbölbe. Oda, ahol annakidején az apostol hajótörést szenvedett. Nagy barátom, azaz a két oo-betűs rendszer segítségével gyorsan megszerveztem az utazást, ami relatíve egyszerű volt. Két sarokkal odébből indult a busz. Persze a másik oldalról, mint ami logikus lenne... Jót túráztam, megnéztem mindent, amit lehetett a neolitikumtól Pál apostolon keresztül a második világháborúig.

Másnap, az óraátállítás miatt bőven kialudhattam magamat. Majd vasárnap lévén elmentem az előző este kinézett templomba (1958 és 1978 között építették neoromán stílusban...). Itt a máltai nyelv szépségével is megismerkedhettem... Hát..., ez a föníciai nyelvből alakult ki erős arab, és angol hatással, megfűszerezve egy kis olasszal... A görögből, héberből és latinból eredő egyházi kifejezéseket értettem... De a relatíve nagy templomban elég sokan voltak, és minden korosztályból. Ilyet régen láttam a Kárpát-medencén kívül...

Folytatásképpen bebuszoztam a fővárosba, megnézni a Régészeti Múzeumot. Érdekes volt, jó sok neolitikus és bronzkori emlékkel. Ugyanakkor a rómaiakkal és későbbiekkel már nem törődnek, azok nem szerepeltek a kiállításokon.... A múzeum után sétáltam kicsit a városban, majd hazabuszoztam.

Hétfőn elkezdődött a hóhér akasztása: 3 darab 1,5 órás óra egymás után, 20, illetve 30 perc szünettel... A tanárom egy korombeli ír hölgy. A csoportban két német és két magyar volt. Így a modern kiscsoportos foglalkozásra és a határfokra nem lehet panasz! A bemutatkozások után belemerültünk az élelmiszerek, főzés és étkezés rejtelmébe, valamint a különféle foglalkozásokba. De jöttek szituációs gyakorlatok, beszédhallgatás és nyelvtan is... Az önbizalmamat legyezgette, hogy amikor az igék jelen idejű alakjaiból egy kahoot-os játékot csinált a tanárunk, akkor második lettem! Másnap a két jelenidő után tovább bonyolítottuk a helyzetet egy múltidővel is... Az a fránya angol nyelv...

A délelőttiink hasonló felépítésűek voltak: beszélgetéssel kezdtünk: ki mit csinált előző nap délután és este majd jött egy hangzó anyag. Ezt egy kis nyelvtan követte és szókincsbővítés. Eltérés csak az utolsó nap volt: ebéd előtt és után előadást kellett tartanunk! Ezt már előző délből megtudtuk, így volt időnk készülni. Elvben 2-5 perces előadást kellett prezentálnunk, lehetőleg a hallgatóság bevonásával. A négy versenyző négy nagyon különböző stílusú és hosszúságú produkciót nyújtott. A tanárnéni mindegyikünk nyelvi hibáit utólag javította. Az enyémben alig talált hibát!

Némi tűnődés után a BMRG alapítási történetét és okát mondtam el, bevonva a hallgatóságot is a 4K angol megfelelőjeként a 4C kitalálásába. Kettőre rájöttek! A tanárnéni megdicsért, hogy rövid volt, követhető és frappáns. (Jó vicc... próbálna meg nem ilyen lenni az ember mondjuk a ...-ben □)

Madas Károly és Grynaeus tanár úr órája - angolul

A tanteremben digitális tábla (a történelem szaktanterembe nem kérek ilyet!) volt, de kívülről nem lehetett rácsatlakozni. Így az angol billentyűzeten izgalmas volt rákeresni az iskolaalapítóink képére...

A nap végén röviden értékeltük a hetet, és kaptunk egy-egy *certificat*-ot a tanfolyam elvégzéséről. Rólam azt mondta a képzésünk vezetője, hogy ahhoz képest, hogy mennyire nem beszéltem az elején, rengeteget fejlődtem. Én is így érzem! Azaz érdemes volt rászánni ezt a hetet az ittlétre!

A délutánok egy részére szerveztek központi programokat. A második nap idegenvezető segítségével városnézésen vettünk részt a fővárosban, Valettában. Érdekes és tanulságos volt. Másnap, mivel nem volt közös program, visszamentem megnézni pár olyan dolgot, amit az idegenvezető ajánlott. Például a Szent János katedrálist – belülről. Mivel az iskolában kaptunk diákigazolványt, diákjegyet vehettem! – Na, ilyen is régen esett meg velem... De így is 12 €-ba fájt..., de messzemenően megérte! Azért tudtak valamit ezek a lovagok, meg Caravaggio se volt kezdő... A második szervezett túra Valetta kikötője környékére vittek minket, ahol 3 kicsi város van egymás hegyén-hátán, két erőd közé bepaszírozva. Ez volt mindig a kis hajók kikötője, mert ez a legvédelettebb a sok öböl közül. A Földközi-tengeren áprilistól októberig lehet hajózni, utána a vitorlások korában téli pihenőre kellett menniük. A kisvárosok egyébként az 1700-as évek elején épültek ki, ennek megfelelő stílusban. Szemben Valettával és az iskola környékével, itt kevés a turista. Cserébe laknak helyiek is, akiknek van magánéletük, boltba járnak, beülnek a kiskocsmába... Életszerű környezet volt!

a valettai kikötő felett

A harmadik közös program keretében Rabat-ot és Mdina-t néztük meg. Ez utóbbi volt eredetileg Málta fővárosa Valetta megalapításáig, azaz a lovagok megérkezéséig. Szerencsére a keddi idegenvezető volt velünk, aki nagyon szépen és egyszerűen beszélt angolul. „Civilben” nyugdíjas tanár... A tanfolyamzárás utáni szombaton a „munka után édes a pihenés!” jelszó jegyében egész napos gozói kiránduláson (az az államhoz tartozó három szigetből a második legnagyobb) vettem részt. Volt az úton geológia mindenféle fossziliával, az egykori 'azur window' hűlt helyével, zarándoktemplom és a sziget fővárosa fellegvárral megkoronázva. Kellemes idő is volt mindehhez: se túl meleg, se túl hideg. Az útitársaság a szokásos volt: a nyelviskolából látásból már ismertek és egy halom tinédzser szintén a nyelviskolából... Az egyikük szóba elegyedett velem, így megtudtam, hogy bajorok, és négy hétig vannak itt nyelvtanulás céljából. No comment!

Esténként ellátogattam egy olyan vendéglőbe, ahol sokféle helyi enivalót kínáltak nem túl magas áron, így a kulináris élvezetekben elmerülve Málta életének ezen területével is meg tudtam ismerkedni.

az egyik máltai különlegesség: a fokhagymás nyúl

A kalandjaimról a hét során egy erre a célra létrehozott blogon (<https://grinyo.blog.hu>) számoltam be a kollégáknak, érdeklődőknek. Így azt is bizonyítottam, hogy nem csak a nyelvi készségeim fejlődtek, hanem a digitális kompetenciáim is!